există aceste răsunete, faptul presupune, desigur, că în această concepţie a lumii există o interdependenţă preordonată de-ntâmplări şi o ierarhie prestabilită de fiinţe; dar că în lume intervine ceva care-o tulbură.

Al doilea caracter al acestei lumi, legat de cel dinainte, este acela pe care-l regăseam cândva la temelia întregii gândiri medievale: ideea că toate lucrurile au un sens, că lumea este o carte de semne, un „trepetnic".

Întrebările: „E semn bun?" ori „E semn rău?" însoţesc, la român, orice întâmplare a acestei lumi. Şi lumea lui nu este o lume neutră de întâmplări, fără sens şi fără legătură; ci este o lume plină de puteri rele ori binevoitoare, de chemări şi de tăceri, de arătări şi de ascunderi. Într-un sens, toate lucrurile acestei lumi sunt fiinţe şi au ceva de spus cui ştie să le asculte. Umbra copacului care te îmbie; pământul care-ţi rezistă uneori, când vrei să-l despici cu plugul, şi care se lasă despicat alteori; fântâna care te cheamă să bei; pomul care te îmbie la poame; pasărea care-ţi cântă a bine sau a rău; iepurele care-ţi taie drumul; zânele care te prind în horă, dacă întârzii nopţile pe la răspântii... Totul este însufleţit, proaspăt, necontenit viu, în această lume concretă. Totul se referă la